

Op zijn achtste erfde modeontwerper Bonne Reijn een grachtenpand in Amsterdam. Dat huis werd de getuige van zijn puberteit, zijn eenzaamheid, creatieve ontluiking, gekke feesten en van de start van zijn merk Bonne Suits. Nu het pand in de stellingen staat, begint er een nieuw hoofdstuk. 'Elke nacht tot 5 uur 's ochtends doorgaan, is best heavy. Ik voel dat het tijd is om me te settelen.' Door Maya Toebat Foto's Maarten van der Kamp

'Mijn opa was een communist en vond dat iedereen hetzelfde moest dragen. Daar kon ik me wel in vinden'

Als je met Bonne Reijn door Amsterdam wandelt, dan sta je om de haverklap stil. Bijna iedereen die we tegenkomen, krijgt een handdruk of knuffel en er is altijd tijd voor een praatje. Hier, in Amsterdam-Centrum, is hij opgegroeid, en keerde hij altijd weer terug, naar het rode grachtenpand aan de Oude Schans. Hier gingen in 2014 ook de eerste honderd pakken van Bonne Suits meteen de deur uit tijdens een Facebook-evenement. Het concept is sindsdien nauwelijks veranderd: er is één unisex pak - een rechte broek en double-breasted jasje - waarop telkens gevarieerd wordt. Dat soort werkpak dook al langer op in Bonnes leven. 'Als kind had ik een overal aan in de kwekerij van mijn grootvader en zijn zus. Verder had de buurvrouw van mijn pleegouders een aanbieder die altijd een blauw schilderspak droeg. Dat vond ik geweldig. Op een dag durfde ik te vragen waar hij dat vandaan had en ik heb er meteen vijf gekocht.'

Het is maar een van de vele manieren waarop bij Bonne Reijn alles met alles verknoopt lijkt.

EEN PIEPJONGE ERFGENAAM

Terug naar het begin, en het grachtenpand - ook wel 'de Oude Schans' genoemd - dat voor een groot stuk zijn levensloop bepaalde. Zijn moeder en opa kochten het destijds samen. 'Ze tikten het op de kop voor zo'n 190.000 gulden (zo'n 86.000 euro, red.), zegt hij

vol ongeloof. 'Nu kun je je dat niet meer voorstellen, maar in de jaren 80 woonden er eerder arme mensen in de kale loodsen en pakhuizen.' Zijn opa was van iets hogere komaf. Hij was de laatste directeur van de koninklijke bloemenkwekerij Moerheim in Dedemsvaart, een plaats in de provincie Overijssel.

'Toen hij de kwekerij verkocht, wilde hij naar de stad. Zijn zus, de bekende tuin- en landschapsarchitect Mien Ruys, nam het domein over en mijn moeder ging mee naar Amsterdam.' Zij raakte zwanger, van Bonne. 'Mijn ouders gingen meteen uit elkaar, dus groeide ik op bij mijn moeder en opa. In de winter verbleven we in Amsterdam en de zomers brachten we door in Dedemsvaart. Daar speelde ik buiten in de tuinen en mijn moeder verzorgde mijn outdante Mien, die toen al in de 90 was.'

Bonnes moeder overleed toen ze 36 was, 6 maanden voor Mien. Bonne, toen 8, trok in bij het gezin van zijn vader. 'Eerst woonden we in zijn huis, daarna verhuisden we weer naar de Oude Schans. Ik had mijn

moeders helft van het grachtenpand geërfd, dus het leek te stom om dat leeg te laten staan. Zo ontstond er een ingewikkelde verhouding, waarbij ik eigenaar was van het gebouw dat mijn vader in vruchtgebruik had.'

'Bezit doet rare dingen met mensen', zucht Bonne. Niet zozeer met zijn vader, maar wel met zijn opa, die nog in zijn deel woonde. 'Ik wist dat mijn vader, een hardwerkende man, niet wilde profiteren en dat dit de beste oplossing was, maar mijn opa dacht er anders over. Er ontstond ruzie in de familie en dat zette druk op de relatie met mijn vader.'

Ondertussen werd zijn halfzusje ziek en leek Bonne nog meer naar de achtergrond te verdwijnen. Zijn vader en stiefmoeder gingen bij het ziekenhuis wonen om haar te verzorgen en hij verbleef tijdelijk in een ander gezin. 'Toen ze terugkwamen, waren ze vooral bezig met mijn zusje. Ze hadden mij al wat "per ongeluk" gekregen en dat voelde ik steeds meer. Uiteindelijk trok ik het niet langer en ben ik op mijn veertiende weggelopen.' ▶

WIE IS BONNE REIJN?

Na een korte carrière als stylist startte de Amsterdammer op zijn 24ste zijn eigen merk, Bonne Suits. Zijn unisex pakken uit stevig katoen stralen iets tijdloos uit. Het merk dient als inkomstenbron om Bonnes andere projecten, zoals een galerie, muziekstudio en literaire avonden, mogelijk te maken. Zo creëert hij een cultureel trefpunt in Amsterdam.

'Ik wilde iets bedenken dat ingaat tegen alles wat ik rot vind aan de mode-industrie'

Vier weg hoefde hij niet te gaan: 500 meter verderop woonde Ellen, de beste vriendin van zijn moeder, met wie ze vroeger samen een café runde. 'Ze was al een beetje mijn moeder. Haar zoon beschouw ik ook als mijn broer. Dat liep allemaal door elkaar.' In zijn nieuwe 'pleeggezin' vond hij een tweede thuis, ze hielpen hem om zijn middelbaar diploma te behalen ... en toen werd hij 18.

MIJN HUURDERS, MIJN BESTE VRIENDEN

Bonne voelde dat het tijd was om terug te gaan naar de Oude Schans. Het halve huis kwam wettelijk op zijn naam en zijn vader was ondertussen verhuisd, dus twee etages waren helemaal van hem. 'Ik was best verantwoordelijk, nam geen drugs, maar ik was ook een doorsnee puber die zo min mogelijk wou doen', herinnert hij zich. 'Ik was boos, ongelukkig, mijn spieren zaten vast en ik had veel tics. Soms stond ik een paar keer 's nachts op om te zien of de voordeur op slot was.' Tegelijk voelde de nieuwe ruimte als een bevrijding. 'Het huis bevatte veel pijn, maar toen ik er op mijn achttiende mijn eigen nest kon maken, kwam er een kantelpunt. Eindelijk kon ik de plek weer een positieve lading geven.'

Op je eigen benen staan, betekent ook zelf fouten maken. Bonne had bijvoorbeeld niet door dat een huis ook geld kost. 'Na een jaar kreeg ik hoge rekeningen voor het gas, de verlichting, belastingen ... en besefte ik dat ik een deel van het gebouw moest verhuren om het te kunnen onderhouden. Het deel van mijn opa was intussen verhuurd aan mijn oom, die het verhuurde aan enkele studenten en via hen vond ik nog een paar huurders. Ik wist niets over contracten, dus ze hadden me kunnen bedotten, maar het werden mijn beste vrienden.'

EERSTE STAPPEN IN DE MODEWERELD

Bonne was 18, de andere jongens waren er 25 en zij liepen een wereld voor hem opengaan. Ze introduceerden hem in het Amsterdamse uitgaansleven en organiseerden samen exposities in de woonkamer. Het was ook de periode waarin hij zijn intrede deed in de mode-wereld. 'Ik had geen ambities om verder te studeren, dus vond mijn pleeggezin dat ik de bijbaantje moest

zoeken. Ik solliciteerde de hele Rozengracht af: bij een supermarkt, een kebabszaak, sigarettenwinkel en toen stootte ik op een betonnen gang vol houten fallusbeelden. Ik liep naar binnen en kwam uit bij een gigantische ruimte vol merkkleding.' Dat was SPRMRKT, het walhalla voor modekenners in Amsterdam. 'Ik had nul affiniteit met mode, maar ik stond al binnen en kon moeilijk terug, dus gaf ik mijn cv af.'

Geen enkele winkel contacteerde hem over de sollicitatie, tot hij een half jaar later een telefoontje kreeg van SPRMRKT. 'Op eens kreeg ik een snelcursus mode tussen de stukken van Rick Owens, Margiela, Acne ... De hele Amsterdamse modewereld kwam daarnaartoe en via dat netwerk begon ik stylisten te assisteren.' Hij bleek er oog voor te hebben, want in de jaren die volgden, zou hij bands als The Opposites en Go Back to the Zoo stylen, won hij de Elle Style Award voor beste stylist en werkte hij samen met het bekende Amsterdamse streetwearmerk Patta.

'Via de mensen van Patta is Bonne Suits tot stand gekomen', vertelt hij. 'Zij boden aan om mij te helpen met de opzet van het merk.' Het idee om zelf iets te creëren, zat al langer in zijn hoofd. 'Ik zag in mode een utopisch universum, waar je er zo gek mag uitzien als je wilt. Maar ik zag ook een elitaire wereld, waaraan je mag deelnemen als je geld hebt, die gefocust is op looks en gender. Daarom wilde ik iets bedenken dat de positieve aspecten meeneemt en ingaat tegen alles wat ik rot vind aan de mode-industrie.'

Met zijn pakken hoopt Bonne weer een uniform te introduceren, waarin iedereen gelijk is. 'Mijn opa was een communist en vond dat iedereen hetzelfde moest dragen. Daar kon ik me wel in vinden. Wat ik het mooiste aan iemand vind, is zijn charisma en ik vind dat kleding die uitstraling moet ondersteunen. Onze pakken functioneren als een canvas voor je emoties, waardoor je niet meer kijkt naar het merk dat iemand draagt, maar naar zijn persoonlijkheid, de mens die erachter zit.'

ÉÉN GROOT FEEST

Het grachtenpand begon intussen steeds meer te broeien als creatieve verzamelaars. Behalve de woonkamer gingen er ook andere ruimtes open. De woonkamer gingen er ook andere ruimtes open. De woonkamer gingen er ook andere ruimtes open. De woonkamer gingen er ook andere ruimtes open.

dient als inkomstenbron om die andere, vaak gratis projecten mogelijk te maken en tegelijk heeft Bonne het nodig om cultureel gevoed te blijven. 'Ik denk dat het iets van deze tijd is', zegt hij. 'Door het internet is de homo universalis teruggekeerd. Je wilt en kunt je in alles engageren. Op mijn 18de ben ik kunst begonnen te verzamelen. Gaandeweg kwamen er literaire open podia bij en muziek is mijn eerste passie. Dat is de enige vorm van cultuur die ik als kind meegekregen heb via de platencollectie van mijn vader.'

Zijn jaren als twintiger in de Oude Schans klinken als één groot feest. 'Maar het was ook heavy, hoor', zegt hij. 'Elke nacht ging het door tot 5 uur 's ochtends. Nu ik een dertiger ben, voel ik dat het tijd is om me te settelen.' Daarom verhuisden de galerie, muziekstudio en literaire open mics vorig jaar naar de winkel van Bonne Suits in de Warmoesstraat. De Oude Schans, die Bonne op zijn 21ste helemaal gekocht heeft, is momenteel een bouwwerf. Het plan is om er een appartement voor zichzelf en zijn vriendin te maken, en de rest te verhuren. 'Dat werd tijd, want al die jaren was het gebouw nooit onder handen genomen. Ik had geen geld, mijn vader deed er niets aan, want het was niet zijn eigendom, en ook mijn opa knapte niets op. Het viel bijna uit elkaar.'

In de tussentijd woont Bonne met zijn vriendin op de woonboot recht tegenover het pand, en omringt hij zich graag met bevriende kunstenaars, schrijvers, muzikanten en klanten, zijn nieuwe familie. 'Via Bonne Suits, maar ook via andere ontmoetingsplekken sta ik in contact met andere mensen. Dat geeft me voldoening, zeker omdat ik nog altijd veel eenzaamheid meedraag', vertelt hij. 'Ik voel me ontheemd door mijn jeugd, maar net zoals velen ook door het internet en de globalisering. Daarom vind ik het zo belangrijk om toegankelijke, betekenisvolle plekken te creëren, die mensen helpen om hun identiteit te kneden. Weet je, een lichaam draagt pijn en een bepaalde energie mee, en ik geloof dat ruimtes dat ook doen. Ik hoop mijn omgeving positiever mee te geven, een energie die je opneemt als je er komt en vervolgens meeneemt naar buiten.'

Op 6,7 en 8 oktober organiseert Bonne Suits een pop-up in Begijnenstraat 23, Antwerpen, @bannesuits

